

פרשת וירא - WHY IS GIVING SUCH A JEWISH TRAIT - WHY IS IT SUCH A SPIRITUAL ACT

The Sefas Emes tells us that Avraham the monotheist (of last week's parsha) was a gift to the whole world. Avraham the Giver, however, was a special gift to the Jewish people¹. It is clear that Avraham Avinu's giving was rooted in the sublime; he wasn't just a giver because he was naturally kind and it gave him pleasure to give. The chesed elevated Avraham Avinu to the degree that his very name אברהם means אב רם, the elevated father of the Jewish people². The Akeidah was meant to prove that Avraham's Chesed was not just a natural midah, not just something he did because he enjoyed doing³. In the words of the Gra, he completed his giving personality by also showing the opposite⁴, thereby proving that the giving was all motivated by a desire to do the Will of G-d.

Our Parsha opens with Avraham Avinu having a prophetic conversation with G-d:

בראשית יח א: וירא אליו ד' באלוני ממרא

The prophecy itself, clearer and more connecting than anything Avraham had experienced before⁵, took place in the clearness of the day and without the isolation and intense meditation which prophecy normally requires⁶. He was far from the altar he had built, he was in pain and sitting in the heat of the day, and he was sitting rather than

---

¹ שפת אמת שנת תר"ם ד"ה וירא אליו: ... כל השנים שעברו עליו קודם המילה היה לקיום הבריאה. ועתה התחיל להיות הנהגה מיוחדת בעבור בני ישראל

² מהר"ל, נתיב גמילות חסדים, פ"א: כי גמילות חסד מדת אברהם שנקרא אב רם שהיה מתעלה ומתרומם בשביל מדה זאת, ועוד כי בעל גמילות חסדים משפיע לאחר וכל משפיע לאחר הוא מתרומם.

³ סנהדרין פט ע"ב: ויהי אחר הדברים האלה והאלקים נסה את אברהם (אחר מאי) [מאי אחר] אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זימרא אחר דבריו של שטן דכתיב ויגדל הילד ויגמל וגוי אמר שטן לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם זקן זה חננתו למאה שנה פרי בטן מכל סעודה שעשה לא היה לו תור אחד או גוזל אחד להקריב לפניך אמר לו כלום עשה אלא בשביל בנו אם אני אומר לו זבח את בנך לפני מיד זבחו

⁴ גר"א ברכות לג ע"ב ד"ה וחד אמר: לפי שבשני מדות הללו נשים האדם בתכלית ... וז"ש בעקידה עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה וקשה מאי לשון עתה ידעתי והלא הוא היה צדיק גם מקודם לכן. אבל לפי מ"ש א"ש לפי שקודם לכן לא היה אלא רחמן מאד שהיה מכניס אורחים וגומל חסדים אבל המדה של אכזריות עדיין לא היה ניכר בו והיו אומרים שאברהם איננו צדיק גמור אבל בעקידה שעשה מדת אכזריות ג"כ עתה נשלם וניכר שהוא צדיק גמור

⁵ רב שמחה בונים, קול שמחה א. וירא אליו ה' וכו' (י"ח א). ולעיל נאמר וירא ה' אל אברם. נראה, כי קודם עד שלא מל עצמו לא נראה הנראה עד שנתראה, והיה העתקה והתראות מצד הנראה. ואחר שמל עצמו, תיכף נראה הנראה. וזהו אליו, כי התראות היו על ידו. והבן ושם ב: כשמל עצמו וסר המסך המבדיל מאברהם, היה הקב"ה יכול לגלות אליו באספקלריא המאירה בלי התלבשות.

prostrated – none of which facilitates prophecy⁷. Yet, after his Milah, Avraham Avinu now merited prophecy even under such adverse circumstances⁸.

JEWISH DISTINCTIVENESS LEADS TO GREATER ENGAGEMENT

The Bris Milah was a covenant between Avraham and G-d⁹. By its very nature, it excluded all other peoples of the world. The decision to go ahead with such a covenant was an extremely difficult one for Avraham Avinu¹⁰, as by separating himself from the rest of the world, the act of Milah contradicted everything that he had stood for and worked towards up till now¹¹. Avraham Avinu's whole life was spent reaching out to people - and now he stood alone; Avraham Halvri, he on one side with a special covenant, and the rest of the world on the other¹².

Reality turned out to be quite different. After circumcision, Avraham Avinu found himself more engaged with the world than ever before. He was immediately faced with the challenge of looking after the three idolaters, after which he pleads with G-d to save the idolatrous Sedom¹³. He finds himself more concerned than ever with the fate of all of mankind and each individual as well¹⁴.

Avraham was now reaping the rewards of his special new 'covenantal' relationship: a private conversation with G-d¹⁵. Since he had perfected his body through removal of the Orla, Avraham became a human Mishkan, the perfect receptacle to

---

⁷ מלבי"ם שם. וכתב שכחום היום היינו שלא היה במנוחת הנדרש (הנפש?) הדרוש לנבואה. רוב מפרשים הולכים בקו הזה ודלא כהרשב"ם שאומר שרק היה פה גילוי מלאכים ולא כהרמב"ם במורה נבוכים (ח"ב פי"ב, מובא ברמב"ן) שאומר שכל זה (כולל בקור המלאכים) היה בחלום. ועיין בהגות לפרשיות התורה עמ' 57 בסוף שמבאר את שיטת הרמב"ם ע"פ האברבנאל והעקדה

⁸ הרמב"ן כותב שגילוי זה היה בשכר המסירת נפש של המילה וכך משמע ג"כ מהמדרש מ"ר ד: רבי יצחק פתח מזבח אדמה תעשה לי וגו'. א"ר יצחק מה אם זה שבנה מזבח לשמי הריני נגלה עליו ומברכו, אברהם שמל עצמו לשמי על אחת כמה וכמה ע"כ. ולדעת רש"י בשם חז"ל לבקר חולים היה בא. ואפשר שכולם לאותו דבר מתכוונים. אמנם האברבנאל הבין ששני דעות יש כאן. והספורנו כתב שגילוי זה לשם כריתות ברית היתה

⁹ וכמו שכותב הספר העיקרים והמהר"ל, שכל ברית צריך שני צדדים לכרות אחד אם השני.

¹⁰ עיין בשפתי חכמים ריש פרשתינו אות ג

¹¹ קול אליהו ריש פרשת וירא: אברהם אבינו היה כל השתדלותו להכניס גרים תחת כנפי השכינה שלא על מנת לקבל פרס ... ואמנם עכשיו ... נתיירא אאע"ה שמא על ידי [המילה] לא ימשכו אחריו הבאים להתגייר ונוח היה לו להפסיד משכרו הטוב ורק לקבץ מאמינים בעולם וגו'

¹² Actually, although this is what he thought, the result proved to be the opposite. The Midrash says that people flocked to him afterwards in ever greater numbers:

מדרש רבה וירא ב: אחר שמלתי עצמי הרבה גרים באו להדבק בזאת הברית

¹³ בראשית יח: ב – לג

¹⁴ מלבי"ם

R. S.R. Hirsch (א: יח): [The Jews have been falsely accused of] how just this segregating sign is supposed to strip them of all cosmopolitan feelings and thoughts for mankind in general. .... The Abrahamites flourishing in the circumcision isolation are to be the most humane mortals.

¹⁵ בראשית יח א: וירא אליו ד' באלוני ממרא

receive G-d's presence¹⁶. In the middle of this prophetic conversation, Avraham was faced with a challenge. Three idolatrous men showed up at his tent door, and he was challenged to end his special, prophetic conversation¹⁷ - the greatest joy imaginable on earth¹⁸ - and to reach out to them. Would it not be a Chillul HaSh-m to ignore G-d when He is conversing with you¹⁹? Yet, Avraham Avinu does just that, giving mankind the eternal lesson of the principle:

גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכינה²⁰

Doing a maaseh mitzvah, is a greater level of spirituality than having a private mediation with HaSh-m²¹. The latter is a gift, and therefore never really becomes a part of the person, while the former is an acquisition and internalization of a real G-d-like quality²². "It is not abstract contemplation but fresh pulsating faithful-to-G-d active life that attains proximity to G-d."²³ But the fact that an act of chesed was chosen to teach this principle has special significance.

Astonishingly, Avraham Avinu, in fact, asked HaSh-m to wait for him while he ran out to greet these G-dless people²⁴. Remarkably, G-d did just that²⁵. He waited patiently while Avraham Avinu engaged in the messy business of washing feet, slaughtering animals, running back and forth as an old man still in pain from his circumcision²⁶.

---

¹⁶שם משמואל ריש הפרשה

¹⁷In fact, the Malbim tells us that he did not end the conversation in the end:

מלבי"ם יח ג: ויאמר אדוני: שם זה קודש שאמר זה אל השכינה וכן מה שכתוב וישתחו ארצה היה אל השכינה ... וכשרץ לקראתם לא סר מראות ד' מעליו, ובקש שלא יעבור ממנו עד יקיים מצוות הכנסת אורחים ... והיה מדרך השלמים הדבקים אל ד' שגם בדברם אל אנשים ואל מלכי הארץ היה עקר דבורם אל ד', ודברו דבור כעל שתי פנים

¹⁸חכמה ומוסר ח"א מאמר קנה: והנה אברהם אבינו עליו השלום זכה לעונג הנפלא הזה בחיים

¹⁹מכתב מאליהו ח"ב דף 180: והוא דבר מתמיה, כי על כל פנים נראה ח"ו כחילול ד' להניח להקדוש ברוך הוא לחכות כביכול באמצע השראת השכינה

²⁰שבת דף קכז ע"א: אמר רב יהודה אמר רב, גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכינה דכתיב ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר (היינו שדבר לד' ולא להמלאך)

²¹מכתב מאליהו ח"ב דף 180: עולם החסד והטהור, שהוא עולם הנתינה, גבוה מעולם הנבואה, שהוא עולם הדבקות וקבלת השפע. וממילא לא שייך חשבון של חילול בזה וכדומה בהעמק דבר

²²מכתב מאליהו ח"א דף 140: והטעם כי הנבואה היא מתנה ולא קנין, ועל כן אין לה קביעות באדם כמו מדריגה מעשית

²³R. S.R. Hirsch, יח: ב-ג, בראשית יח:

²⁴בראשית יח ב: ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך ורש"י בדבר אחר שם: קודש הוא והיה אומר להקב"ה להמתין לו וכו'

²⁵בראשית יח כב: ופנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עודנה עומד לפני ד' רש"י: היה לו לכתוב וד' עודנה עומד לפני אברהם אלא תיקון סופרים הוא זה

²⁶רש"י ריש הפרשה כתב ע"פ ב"מ דף פו ע"ב ששלישי למילה היתה וד' בא לבקר חולים חכמה ומוסר ח"א מאמר קנה: היה ישר בעיניו (של א"א) לבקש מהקדוש ברוך הוא שיפסיק מהעונג הבלתי משוער הזה, עד שיכניס האורחים ובנחת היה עוסק עמהם ולא בחפזה.

The Midrash tells us that when Avraham ran out to meet the Malachim, blood dripped from his fresh circumcision²⁷. The bris of milah - the covenant separating the Jewish people - was thereby mixed with the bris of chesed – the covenant of separation engaging them to give to the rest of the world²⁸. Just as it seemed to Avraham that he was being forced to disengage from the world, he saw that his very act of separation provided the purification that was to enable an even higher level of engagement and giving. In fact, immediately after this act Avraham Avinu found himself going even further, pleading for the lives of a corrupt group of city-states, Sodom and its partners²⁹, people whose lives were the total opposite of the act of chesed he had just done to the Malachim³⁰.

CHESED TO THREE ANGELS – A GIFT TO ALL JEWS

The Torah goes into unusual detail in describing this event of greeting the Angels: what Avraham said, what Sarah prepared, Avraham's running to and fro, etc., because this was the culminating event of Avraham Avinu's life of giving and kindness. Why do these details of this mitzvah receive such pride of place in our holy Torah?

We see from this that greatness lies in details and not in grand ideas. Beware the man who talks of love of the whole universe but pushes on line; of the one who talks big but does little³¹. Greatness lies in the running to and fro³², in the fact that Avraham so badly wanted to give but was still able to say the equivalent of, "and if all you want to do is have a drink, I won't keep you"³³. Greatness lies in the fact that Avraham Avinu was

---

²⁷ מדרש תנחומא וירא פרק ד: וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם התחיל הדם מילה לטפט

²⁸ פחד יצחק, פסח, מאמר יח ו. וזה שחסד נקרא ברית מבואר ברש"י על מסכת כתובות זף ח עמ"ב ברש"י שם מסביר מהפסוק דויטע אשל

²⁹ נתיבות המוסר ד' 126: בכל נסיונותיו וזמניו הקשים לא ראינוהו מתפלל אבל כאן הדבר נוגע לאחרים

³⁰ כלי יקר על בראשית פרק יח פסוק א: ודאי תכלית מראה זו היתה לאברהם להודיעו רשעת אנשי סדום, והפסיק באמרו והנה שלשה אנשים נצבים עליו דהיינו הכנסת אורחים כי על ידי זה יסכים אברהם עם הקב"ה להפוך את סדום, שנאמר בהם (יחזקאל טז מט) הנה זה היה עון סדום אחותך וגוי ויד עני ואביון לא החזיקה. ... וכארז"ל (שבת פט ע"ב) לעתיד יאמר הקב"ה לאברהם בניך חטאו כו' וכמ"ש המכסה אני מאברהם וגוי כי ידעתיו וגוי לעשות צדקה ומשפט.

³¹ מדרש תנחומא וירא פרק ד מכאן שנו חכמים שהצדיקים אומרים מעט ועושים הרבה שאמר להן אברהם ואקחה פת לחם וסעדו לבכם ובאחרונה עשה להן שלשה שוורים ותשעה סאין שנאמר וימהר אברהם האהלה וגוי מהרי שלש סאים כמשמען קמח שלשה הרי ו' סלת שלש הרי תשעה ... אף הקב"ה אמר לישראל מעט ועשה הרבה שנא' (בראשית טו) ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וגוי וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי לא אמר לו אלא בדל"ת ונו"ן לסוף נפרע מהן בע"ב אותיות שנאמר (דברים ד) או הנסה אלקים לבא לקחת לו גוי וגוי א"ר יודן מלבא לקחת לו גוי עד מוראים גדולים ע"ב אותיות הוא ומנין שהרשעים אומרים הרבה ואפי' מעט אינן עושים שכן מצינו בעפרון שאמר לאברהם השדה נתתי לך וגוי (בראשית כג) ולסוף אמר ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא מה דלא הוי שויה דא"ר חנניה כל שקלים האמורין בתורה סלעים ושבנביאים ליטרין ושבתובים קנטרין בר משקלי עפרון דאינון קנטרין דכתיב בכסף מלא יתננה לי בתוכם לאחות קבר:

³² יח ו: וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת לושי ועשי עגות: (ז) ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אתו:

³³ יח ד: יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ:

on the third day after his circumcision and still in great pain – yet he did not allow that to stop his kindness. Avraham and Sarah did these things personally and did not just delegate them to servants³⁴ because this was no chore; they were genuinely happy to receive people³⁵ and much holier because of it. Three people, one tongue for each, three slaughtered animals³⁶ served with delicacies³⁷. Clearly, just taking care of hunger was not the goal³⁸. The Tanchuma tells us that these were no little acts. They triggered a relationship with G-d which was to protect the Jewish people centuries into the future³⁹. (See note for the midah keneged midah).

Avraham's chesed was perfected to the degree that this became a spiritual genetic endowment of Jews for all time, one of the three signs of any Jew anywhere⁴⁰. It was so powerful that even after Lot went to live with the evil Sedomites and participated in some of their evil⁴¹ he was still willing to risk his life to be hospitable to the three Malachim, one of whom came to tell him of the destruction of Sedom⁴². For Lot had imbibed Avraham's chesed into his very bones however perverted it became⁴³. After the destruction of Sedom, Lot's daughters entrap their father into an incestuous relationship.

³⁴רמב"ן יח ז: וטעם ואל הבקר רץ אברהם להגיד רוב חשקו בנדיבות כי האדם הגדול אשר היו בביתו שמונה עשר ושלו מאות איש שולף חרב והוא זקן ומאד וחלוש במילתו הלך הוא בעצמו אל אהל שרה לזרו אותה בעשיית הלחם, ואחרי כן רץ אל מקום הבקר לבקר משם בן בקר רך וטוב לעשות לאורחיו, ולא עשה כל זה על יד אחד ממשרתיו העומדים לפניו:

³⁵הכתב והקבלה על בראשית פרק יח פסוק א וירא וירץ. התעוררו המפרשים על כפל מלת וירא ועל יתור מפתח האהל, דכשהיה יושב בפתח האהל ידענו כשרץ לקראתם מפתח האהל היה, ויראה שהודיענו הכתוב בזה ענין גדול להוראת הפלגת זריזותו אל קבלת פני האורחים, שלא במרוצתו לקראתם לבד הראה חשקו וחפצו הנמרץ לקבלת פניהם, אף גם זאת עשה שבכל פסיעה ופסיעה היה רואה ומביט בשמחה גדולה עד בואו אליהם, כדרך הולך אל עיר אשר שם מקום מחוץ חפצו שענינו לא תשבענה מלהביט מרחוק מקום מחוץ חפצו כי בכל פסיעה ופסיעה תגדל השמחה בלבו להתקרב אליו, ועז"א וירא וירץ לקראתם מפתח האהל כלומר הראייה והריצה לקראתם שתייהן התחברו יחד אצלו בעמדו מפתח האהל (הינשויענד ליעף ער איהנען ענטגענגען):

³⁶מדרש תנחומא וירא פרק ד ומנין שהיו ג' שוורים דכתיב ויקח בן בקר רך וטוב בן אחד בקר שנים רך ג' וי"א רך וטוב ד

³⁷יח ח: ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו: רש"י פסוק ז: ג' פרים היו כדי להאכילן ג' לשונות בחדל (ב"מ פז):

³⁸רמב"ן יח ו: בבראשית רבה (מח יב) ... פירשו שהיו שלש סאים לכל אחד ולא ידענו למה הרבה בלחם כל כך לשלשה אנשים .... והוא כמרה עולות למזבח, או שסעדו גדולי ביתו עמהם לכבודם ועל דרך הפשט, מהרי שלש סאים קמח לעשות מהן סלת, והנה הוציאה מכל השלש סאין סלת נקיה מעט:

³⁹מדרש תנחומא וירא פרק ד ... א"ל הקב"ה בשכר שלש ריצות שרצת אני ארוץ לפני בניך שלש ריצות בשעת מתן תורה ואלו הן שלש ריצות של אברהם וירא וירץ לקראתם ואל הבקר רץ אברהם וימהר לעשות אותנו מה פרע לבניו בסיני שנאמר ויאמר ה' מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן (דברים לג) אתה אמרת להן יוקח אני נותן לבניך מצות פסח שנאמר (שמות יב) ויקחו להם איש שה אתה אמרת להן נא אני נותן לבניך מצות פסח אל תאכלו ממנו נא (שם) אתה אמרת מעט אני אגרש את שונאיהן מעט מעט שנא' (שם כג) מעט מעט אגרשנו מפניך אתה אמרת מים אני נותן להם באר מים במדבר שנאמר (במדבר כא) עלי באר אתה אמרת ורחצו רגליכם אני ארחצם מכל טומאה שנאמר (ישעיה ד) אם רחץ ה' את צואת בנות ציון אתה אמרת והשענו תחת העץ אני נותן להם מצות סוכה דכתיב (נחמיה ח) צאו ההר והביאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדס וגו' אתה אמרת ואקחה פת לחם אני ממטיר לכם לחם (שמות טז) אתה לקחת חמאה וחלב אני אתן להם חמאת בקר וחלב צאן (דברים לב)

⁴⁰יבמות עט - שלושה סימנים יש באומה זו הרחמנים והביישנים והגומלי חסדים

⁴¹רש"י יט יז ד"ה אל תביט

⁴²בראשית יט: א-ח

⁴³ He thought nothing of giving his daughters to be profaned by the Sedomites outside his door.

One child is appallingly called מואב – אב – מ – a child from my father⁴⁴ – and yet still, Avraham's chesed enters into this new nation, to be redeemed by Rus the Moavi on her conversion to Judaism and to enter into the spiritual genetic stream of Moshiach himself!⁴⁵

CHESED AS THE WAY TO HARMONIZE WITH G-D'S ACTIONS

We need to understand why it was that the father of the Jewish People was characterized by perfection in kindness and giving. Wherein lies the particular Kedusha of Chesed, that Avraham made this his spiritual core?⁴⁶

The uniqueness of this Mitzvah lies in the fact that it draws on us imitating G-d's ways. *והלכת בדרכיו* – you should walk in His ways⁴⁷ – is a methodology to harmonize ourselves with His actions⁴⁸. G-d manifests in this world with actions of kindness: He clothes the naked, as he did with the Adam and Chava⁴⁹; He visits the sick, as He did with Avraham Avinu after his circumcision⁵⁰; He comforts the mourners as He did with Yitzchak over the loss of Avraham⁵¹ and He buries the dead, as he did to Moshe Rabeinu⁵². Although G-d has other manifestations in this world, such as His attribute of

---

⁴⁴ בראשית יט: לא – לח, רש"י פסוק לו שם.

⁴⁵ ב"ר נ"י: "קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות". שתי מצאיות – רות המואביה ונעמה העמונית. אמר רבי יצחק: "מצאתי דוד עבדי". היכן מצאתי אותו – בסדום (תהילים פט). ספר התודעה, סיון (מאת ד' היתה זאת עמי שכא): אחרי אברהם נחלק האור הזה, אורו של משיח, לשנים. חציו נטמן בתחתיות ארץ, בזרע עמון ומואב, וחציו השני נשאר גלוי, ועבר ליצחק, וממנו ליעקוב, וגו'.

⁴⁶ נתיבות המוסר ד 126: מהיכן שאבו [האבות] את ידיעתם בתורת דרך ארץ

⁴⁷ סוטה דף יד ע"א: אמר רבי חמא בר' חנינא מאי דכתיב אחרי ד' אלוקיכם תלכו וכו' אפשר לו לאדם ללכת אחרי הקב"ה אלא מה הקב"ה מלביש ערומים אף אתה הלבש ערומים, מה הקב"ה מבקר חולים אף אתה תבקר חולים מה הקב"ה קובר מתים אף אתה תקבור מתים מה הקב"ה מנחם אבלים אף אתה תנחם אבלים רמב"ם ספר המצוות עשה ח: הוא שצונו להדמות בו יתעלה לפי יכלתנו חינוך (תרי"א בסוף): ועובר על זה ואינו משתדל להישר דרכו ולכבש יצרו ולתקן מחשבותיו ומעשיו לאהבת הקל ולקיים המצוה הזאת בטל עשה זה

⁴⁸ חכמה ומוסר (רב שימחה זיסל) ח"א מאמר יד: כי איך יכול קרוץ מחומר להיות קרוב אליו יתברך, ומלאכי מעלה שואלים זה לזה איה מקום כבודו, אבל חז"ל בקדושתם הודיעו לנו, במה יתקרב האדם אליו ית' – הדבק במדותיו וכו' בראשית יח יט: כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרכו': (בראשית יח: יז-יט) . SR. Hirsch

⁴⁹ בראשית ג: ויעש ד' אלוקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם

⁵⁰ בראשית יח: וירא אליו ד' באלוני ממרא

⁵¹ בראשית כה: ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלוקים את יצחק בנו

⁵² סוטה יד. על פי דברים לד: ויקבר אותו בגיא

Justice, it is only through walking in His ways of Chesed that we cleave to Him⁵³ – just as He does acts of kindness and is righteous, so should we⁵⁴.

G-d set up the world in such a way that we are His creation partners in completing the world⁵⁵. This insures that our acts of giving have the maximum effect. G-d's actions in this world are acts of giving⁵⁶ and it was Avraham who was first to discover and then teach this 'דרך ד'. Avraham understood that the master host is G-d – we are all guests in "His home", every second of our existence⁵⁸, and that therefore hospitality is the way par-excellence of following in His ways⁵⁹. He also discovered that our giving triggers that Midah of HaSh-m's – it allows HaSh-m to do just what He wants to do – give to us⁶⁰.

AVRAHAM SACRIFICES OBVIOUS SPIRITUALITY FOR SOMETHING HIGHER

Avraham's culminating act of holiness was to run out to meet a bunch of heathen idolaters, wash their feet and serve them food and drink, hardly the stuff of high spiritual trips we might think. Having just perfected his own body through cutting off the extra foreskin⁶¹, it would have been tempting for Avraham Avinu to follow the models of great

---

⁵³ מהר"ל, נתיב גמילות חסדים, פ"ג: כי מצד המשפט הש"י נבדל מן העולם כאשר עושה בו משפט, ... ולפיכך מצד המשפט אין קיום גמור לעולם כאשר מצד המשפט אין דביקות בו ית'. רק הדביקות בו יתב' מצד החסד

⁵⁴ מה הוא נקרא רחום אף אתה היה רחום, מה הקב"ה נקרא חנון אף אתה היה חנון (רמב"ם שם ע"פ הספרי סוף עקב) ובגמ' שבת (קלג ע"ב) דרשינן זה קלי ואנוהו להידור מצוה שצריך לולב נאה שופר ציצית נאה וכו' אבא שאול אומר מה הוא חנון ורחום אף אתה חנון ורחום

⁵⁵ דעת תבונות (עמ קסח): ותראי כמה גדול חלק הבורא ב"ה אל הצדיקים שחשבם לשותפים אליו... , עד שנמצא תיקון הבריאה מחולק בין הקב"ה והצדיקים, שאינו נשלם אלא בשניהם... וכמו שארז"ל (זוהר ח:א, ה): "עמי (פתח תחת העיין) אתה – עימי אתה". כי באמת חלק הניחו להם בתיקונו של עולם ושכלול הבריאה.

⁵⁶ מהר"ל נתיב החסד פ"א (דף קמח קטע המתחיל ובפרק: ומה שעל ידי המדה הזאת [של חסד] בפרט אפשר להתדמות לבוראו, מפני שזאת המדה היא מה שעושה האדם בעצמו... ואילו המשפט הוא מחוייב לעשות... וכן [אפילו במדת] הרחמים כאשר יש עני ומרחם עליו ונותן צדקה אין בכל זה שיאמר שהולך בדרכי ד' יתברך. כי אם לא היה העני בצרה אפשר לא היה עושה.

ובחידושי אגדות סוטה דף יד ע"א (דף נח ד"ה הלוך): מה שאמר דוקא הלוך אחר מדותיו לעשות חסד ולא לעשות משפט, כי אי אפשר שיהיה עושה משפט כמו שעושה משפט כמו שעושה הש"י, רק גמילות חסד דבר זה ראוי אל הכל, אבל מדת המשפט אין יחוס משפט האדם אל משפט הש"י, שהרי אפשר שיטעה האדם ממשפט ולכן עליו אין שייך לומר הלוך אחר מדותיו, רק בחסדי הש"י שייך לומר כך, כי החסד הוא שייך אל האדם ויכול האדם ללכת בדרכי הש"י ושייך בזה הלוך אחר מדותיו וכבר בארנו זה. ועוד כי אין נחשב שהולך אחר הקב"ה רק ע"י גמילות חסדים, שזאת המדה שעושה חסד וטוב והוא יתברך הטוב הגמור, ומפני זה דוקא במדה הזאת נקרא שהולך אחר הש"י בעצמו וזה עיקר.

⁵⁷ בראשית יח יט

⁵⁸ של"ה: כי הקב"ה מכניס אורחים בכל זמן ועידן, בכל שעה ובכל עט ובכל רגע, כי אם לא היה מכניס אורחים ברגע כממרא, היה העולם אבד, רצוני לומר, כי כל העולם אורחים הם לגבי ד' יתברך כאורח נטה ללון כי גרים אנחנו.

⁵⁹ של"ה: הכנסת אורחים, אע"פ שאינה מצוה פרטית מתרי"ג המצוות, מכל מקום היא בכלל מצות עשה של "והלכת בדרכיו". (אבל ברמב"ם, ה' אבילות כתב שהמקור הוא מצוה מדבריהם של ואהבת לרעך כמוך. עיין בפחד יצחק, פסח, ס' יח ד למה הרמב"ם לא הביא את הפסוק של והלכת בדרכיו)

⁶⁰ נתיבות שלום, מאמר א, פרשת חיי שרה

⁶¹ חינוך ב: כי ידוע למבנינים שתשלום צורת האדם בהסיר ממנו אותה ערלה שהיא תוספת בו

kabbalists, high and spiritual people⁶² who spent their days meditating on G-d and the cosmos – models which Avraham rejected. “G-d has enough Angels in Shamayim,” he reasoned⁶³. “Can I possibly add to the world by being angel one million and one, leaving the rest of the world to despair and alienation?⁶⁴ He did not create me as a human in order to be an angel, but to be something greater than that.” And how right he was!⁶⁵ It was Avraham, his hands dirtied by the dust of idolatry, who became the Forefather of the Jewish people, not the holy Shem, Chanoch or Ever⁶⁶.

G-d created this opportunity for Avraham so that he would be faced with the stark choice of giving up his prophecy for the sake of a higher goal, of walking in G-d's Ways.

Ironically, Avraham's chesed was not really successful, for Malachim don't really need to eat. But G-d's intention was to prod Avraham to do the action, to model real spirituality for Jews of all time⁶⁷.

The Parsha begins with this act of Chesed and it ends with the Akeidas Yitzchak⁶⁸, which proved the true intent of that Chesed. The (apparent) recipient of that Chesed, the Malach at the beginning of the Parsha announced the birth of Yitzchak⁶⁹, which takes place in between these two events. The parsha begins with Avraham and Sarah doing individual acts of chesed, taking care of a living person's needs, and it peaks with Avraham and Sarah doing fundamental chesed - the birth of Yitzchak, giving life to

---

⁶² חתם סופר הקדמתו לשו"ת יורה דעה הנקראת פתוחי חותם וז"ל שם: כי באמת גם לפניו היה היו יחידי סגולה אשר ידעו את ה' ודעת דרכיו יחפצו ובאהבתו ישגו תמיד. מי לנו גדול מחנוך אשר מעוצם תשוקתו ודביקותו בה', נתפרדה החבילה חברת ארבע היסודות, חדל מלהיות אדם ונתעלה להיות כאחד מצבא מרום ממרום העומדים את פני המלך לשרתו

⁶³ חתם סופר שם: ולא מצינו באברהם אע"ה שנזדכך עפרוריותו כל כך אך לא מצד פחיתות וחסרון נפשו לא הגיע אל המעלה הזו, לא, כי אם אאע"ה היה עושה כאשר עשה חנוך להתבודד עצמו מחברת בני אדם התעלה גם הוא להיות ממלאכי א-ל. ואשר לא עשה כן, הוא כי התבונן בחכמתו כי לא באלה חפץ ה' שישלים האדם את נפשו לבד. ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים חטאים ומכעיסי ה', כמקרה אשר קרה לדורו של חנוך ודור המבול, הנסיון הזה לימד אותו כי טוב לאדם למעט בהשלמת נפשו, למען רבות כבוד ה' למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו. כי מה יתן ומה יוסיף האדם אם יוסיף מלאך אחד על אלפי רבבות מלאכי מעלה, הלא ה' בורא וממציא כהנה וכהנה חדשים ובקרים.

⁶⁴ חתם סופר שם: ואם כה יעשו יחידי סגולה בכל דור ודור, ימצא אחד מני אלף קדש לה' ורוב העולם מקולקל. הארץ תשם מרעת יושביה וחפץ הבריאה תשאר מעל...

⁶⁵ חתם סופר שם: והאוחז במדה זו מראה אהבתו אל ה' ביתר שאת וביתר עז, כי מדרך אוהב את המלך להתאמץ ולהשתדל בכל האפשר להכניס בני אדם תחת עול מלכותו. ולהרבות לו עבדים כיד המלך

⁶⁶ חתם סופר שם: ולמה זה חיבה יתירה נודעת לאברהם אע"ה משאר אבות העולם שקרא אותו המקום בשם אוהבו? בירור ענין זה נודע לנו ממאמר השי"ת [בראשית י"ח]: כי ידעתינו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' וגוי [ידעתינו פי' רש"י לשון חבה]. הורה בזה כי נפלאות אהבת ה' לאברהם אע"ה על שלימד דעת את העם וקירבם לעבודתו, והיא שעמדה לו יותר מכל מעשה הטוב וזכות הנפש אשר היה לו לעצמו ... ויען כי זכה אאע"ה למדה זו טרם ציוה ה' עליה. רק משכלו ומדעתו עמד בראש כל חוצות, בנה מזבחות וקרא בשם ה'. העמיד תלמידים הרבה, את הנפש אשר עשה בחרן, לכן לו יאות להקרא אוהבו של המלך ית"ש, זרע אברהם אוהבי, וכגמול נפשו השיב לו ה' וחלף אהבתו אל ה' היה אהבת ה' אלי, וזהו שהודיענו ית"ש באמרו כי ידעתינו [אהבתיו] למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'.

⁶⁷ נתיבות המוסר ד' 126: שבעצם לא היה כאן מי שיקבל טובתו ... ברם מדת טובו של הקב"ה כל כך גדולה, עד שעמד וברא בריאה גדולה וכבירה ובלבד שיהא על מי להטיב.

⁶⁸ בראשית כב

⁶⁹ בראשית כא: א-ג

a new human being. Now they are truly imitators of G-d, His partners in producing life itself⁷⁰.

Sarah, as we know, needed a huge miracle to be able to have children, lacking as she did a womb. But this was turned into a strength; an utterly unnatural beginning to the Jewish people, placing them forever above the plane of natural, historical laws. Avraham and Sarah had no normal continuity from the past. Within the realm of the natural Sarah was childless. Neither Terach, Avraham Avinu's father, nor Besuel or Lavan, Rivka's and Leah and Rochel's fathers respectively, were fit to be considered ancestors of the Jewish people. Therefore, it was necessary for the Jewish people to have a clean break from their ancestry. Sarah was barren and so was Rivkah, Rochel and Leah, creating a discontinuity between their progeny and their ancestors, so that the Jewish people begin from them⁷¹.

בראשית יח ט: כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דוד
לעשות צדקה ומשפט למען הביא די' על אברהם אשר דבר אליו.

"The generation must be born and brought up not to a "belief in G-d" but to fulfilling His commands." (Rav Hirsch⁷²)

Avraham Avinu showed us that being kind is not simply a value on the menu of optional events – rather it is one of the fundamentals demanded of man⁷³, a key to unlocking reaching all the rest of the Torah⁷⁴. If man is not good to his fellow-man, he loses, to some degree, his right to exist⁷⁵. For ultimately, as we have seen the quality of being a giver is nurtured by one's love and connection with G-d - G-d therefore calls Avraham Avinu – אברהם אוהבי⁷⁶.

---

⁷⁰ הרב מנחם רקנטי, טעמי המצוות, א (לישא אשה לקיים פריה ורביה): ונעשה שותף ליוצר כל שהוליד בנים קיים הצלם כשבניו טובים קיים הדמות

⁷¹ האלשיך: שלא תרח ולא בתואל ולא לבן ראויים להקרא אבות ישראל, שהרי אברהם ושרה עקרים היו וכן רבקה רחל (ונדצה לי שהאלשיך כתב שאפילו לאה היתה עקרה) היו עקרות, ובהם נפסק כח התולדה מהקודמים, וכן בלעם אמר מראש צורים אראנו אלו האבות ומגבעות אשורנו אלו האמהות כי יחוס ישראל מתחיל מהם

Shem Mishmuel gives a similar explanation for the slavery. The slavery was totally non-productive and therefore literally soul-destroying, undermining any sense of human dignity of the Jews. It was as if the Jews were destroyed in Egypt and recreated anew.

⁷² בראשית שם, דף 322

⁷³ רבינו יונה, שערי תשובה ג-ג: חייב אדם לטרוח בעמל נפשו על תקנת חבירו אם דל ואם עשיר וזאת מן החמורות ומן העקרים הנדרשים מן האדם.

⁷⁴ מיכה ו ח: הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' אלקיך דורש מעמך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלקיך

⁷⁵ מהר"ל, אבות א א: רק מצד הטוב שיש שנמצא בכל אחד יש לו קיום...לכן תמצא בכל מעשה בראשית שאמר וירא ה' כי טוב...ומה שהאדם הוא טוב...הבחינה... השלישית שראוי שיהיה טוב אל זולתו מבני אדם אשר נמצאים אתו

⁷⁶ של"ה: ומדת החסד היא מדת האהבה הפנימית להקב"ה